WMH
WERELD MISSIE HULP

bpost
PB-PP
BELGIE(N) - BELGIQUE

MERCIE

HET MAGAZINE VAN WMH | #03 | OKTOBER - NOVEMBER - DECEMBER 2015

Geef kinderen kansen

Afgiftekantoor Antwerpen X - P708346

STROOM VOOR CONGOLESE SCHOOL ✖ ACTIEVE VAKANTIE IN ETHIOPIE ✖ STRAATKINDEREN WORDEN ARTIESTEN

Beste lezer,

Vanuit mijn bureau dat uitgeeft op onze binnenkoer, heb ik een bijzondere kijk op een wel heel nijvere en verscheiden wereld. Mensen die zakken vol kleren brengen, auto's, bestelwagens en vrachtwagens die te verzenden goederen afleveren, onze chauffeurs die wat ze ophaalden, overladen en in korven de hal in duwen, en daartussen onze heftruckchauffeurs die behendig en efficiënt een handje toesteken of containers laden. Nee, Wereld Missie Hulp kent geen kalme dagen. Soms is het iets rustiger op de binnenkoer, maar in de werkhal en vooraan, waar de mensen aankloppen om hulp te vragen, waar anderen aanbellen voor een vergadering of de weg naar de winkel vinden, is er geen tijd om bij de pakken te blijven zitten. Er is voortdurend werk aan de winkel. Soms heeft ook een organisatie met hardwerkende mensen nood aan vers bloed. Dat hebben we gevonden in twee nieuwe regioverantwoordelijken: Liesbeth en Suzanne. U kunt met hen kennismaken in dit magazine. Hun goesting is meteen omgezet in frisse ideeën en nieuwe initiatieven. De gretigheid om het nieuwe werkjaar aan te vatten, is bijzonder groot. Intussen hebben we voor u weer een magazine klaar met een blik op wat we voor mensen kunnen doen dankzij de kleren en inzet van u en vele anderen. Een beeld ook op hoe uw oude kleren nieuwe 'maten' kunnen maken, zoals onze slogan het zo krachtig uitdrukt. Veel leesplezier.

Wim Smit
(Algemeen directeur)

Liesbeth Dewaele, Regioverantwoordelijke bij WMH

"Elk steentje, hoe klein ook, is welkom. Ik draag alvast graag het mijne bij!" Lees haar verhaal op p. 15

Guatemala

Voor de armsten zorgen is niet zonder gevaar

Rosien Colin slaat alarm: een bende heeft het gemunt op de vrijwilligers van het weeshuis waar ze werkte als vrijwilliger.

p.12

Oeganda

Straatkinderen vinden warme thuis en school

Met de steun van het Sint-Jozefinstituut in Schoten kon een tehuis en school voor straatkinderen uitbreiden.

p.4

Ethiopië

Actieve vakantie voor aidswezen

Een groep Brugse scholieren bezorgde deze zomer jonge Ethiopische aidswezen de vakantie van hun leven met spelletjes en feestjes.

p.8

DR Congo

Stroom op school

Cité des Jeunes in Lubumbashi biedt de meest kwetsbare jongeren scholing en onderdak. Maar de stroomgenerator is stuk en dat brengt de organisatie in het gedrang. Wereld Missie Hulp springt in de bres.

p.6

Like us!

Bezoek onze facebookpagina en ontdek nog meer van wat we allemaal ondernemen. facebook.com/wereldmissiehulp

Tanzania

De Masaï leren lezen en schrijven

De Masai staan in Tanzania buiten de samenleving. Truus droomt van een school voor de Masaikinderen, zodat ze hun ouders kunnen leren lezen.

p.10

We kunnen uw steun goed gebruiken!

Een milde gift is altijd welkom. Gebruik daarvoor ons rekeningnummer BE08 4036 0540 0113 – BIC KRED BEBB. We danken u oprecht voor uw bijdrage.

Agenda

Kom ons tegen, kom met ons spreken!

- Tijdens de 10de editie van 'Missio in alle kleuren' te Halle op **3/10** begeleidt WMH de werkwinkel **'Engagement voor een betere wereld'.**
- WMH is op **4/10** aanwezig op de **familiedag** van de Interdiocesane Dienst voor Gezinspastoraal in de abdij van Averbode en zamelt er kleding in.
- **09/11**: Conferentie met **Ellen Van Stichel**, doctor in de moraaltheologie, over 'Armoede in een geglobaliseerde wereld'.
- Op **12/11** is WMH vanaf 15 u met een infostand aanwezig op de infobeurs over de Global Entrepreneurship Week aan de KULeuven.

www.wereldmissiehulp.be

Met je oude kleren maak je nieuwe maten!

Wereld Missie Hulp is een erkende, internationale non-profitorganisatie die via het inzamelen van kleding mensen helpt in de Derde Wereld. Een deel van de kleding gaat rechtstreeks naar mensen die het nodig hebben. De rest wordt verkocht en met het geld steunt Wereld Missie Hulp projecten over de hele wereld. Je kan ons dus helpen door je oude kleding in onze rode bakken te stoppen. Kijk voor alle info op onze site: www.wereldmissiehulp.be

colofon

Mercie is een gratis uitgave van WMH
Verantwoordelijke uitgever
Wim Smit, Provinciesteenweg 400, 2530 Boechout, 03/4541415, info@wereldmissiehulp.be
Redactie Erik Merckx, Jan Schraepen, Ilona De Coster, Hilde Debisschop, Liesbeth Dewaele, Suzanne De Strooper
Mercie is een realisatie van www.becontent.be
Coördinatie Karen Vandenbossche
Art Director Liesbeth Van Wassenhoven
Vormgeving Heike De Nil
Eindredactie Sarah Vangheluwe
Drukkerij Antilope

Oeganda

Straatkinderen vinden warme thuis en school

Het Sint-Jozefinstituut in Schoten organiseerde zijn gebruikelijke acties voor het goede doel vorig jaar voor het eerst samen met Wereld Missie Hulp. Het resultaat? Een kledingcontainer op de speelplaats, een inzamelactie van gebruikte kleren, een ludieke estafetteloop, en een fraaie som voor de bouw van een tehuis en school voor straatkinderen in Kampala!

De kinderen van M-lisada, dat staat voor Music, Life, Skills and Destitution Alleviation, of: muziek, leven, vaardigheden en het verlichten van extreme armoede.

Bernadette De Schepper, lerares in het Sint-Jozefinstituut

"De leerlingen van het Sint-Jozefinstituut in Schoten ronselden zo enthousiast kleding dat er op de speelplaats al snel een tweede container nodig was."

Goede doelen steunen, dat doet het Sint-Jozefinstituut samen met zijn leerlingen al veel langer. "De stap naar Wereld Missie Hulp was niet zo vergezocht", vertelt lerares Bernadette De Schepper. "Onze vijfdejaars gaan wel vaker kledij sorteren in de gebouwen in Boechout. Samen met WMH zorgden we voor een concreet plan van aanpak. Inmiddels blikken wij tevreden terug op de samenwerking."

De focus voor de inzamelactie lag op de bouw van een nieuwe school in de Oegandese hoofdstad Kampala door de organisatie M-lisada. Het is één van de projecten in Afrika waar WMH zich voor inzet. Op de speelplaats van het Sint-Jozefinstituut was plaats voor een kledingcontainer, en dankzij de mond-aan-mondreclame werden veel mensen aangespoord om gebruikte kleding en schoeisel in de container te deponeren.

Steunen met een groot hart

Bernadette: "Elke klas mocht zelf naar hartenlust kledij inzamelen. Zakken vol werden gewogen en geregistreerd in het magazijn van de school om daarna in de container van WMH te belanden. Al snel was een tweede container nodig! Het Sint-Jozefinstituut toonde nogmaals waar het om bekend staat: 'meeleven en steunen met een heel groot hart'!" Twee klassen deden extra hun best om het grootste aantal kilo's kleding in te zamelen: klas 1A1 was de winnaar met maar liefst 1.200 kg, op de voet gevolgd door 4ET. Yari en Tom van klas 1A1 leggen uit hoe ze het aanpakten: 'Wij hebben thuis, op feestjes en op familiebijeenkomsten verteld over deze actie en we hebben onze eigen kleerkast uitgerommeld. We hebben uiteraard ook véél hulp gekregen van de andere leerlingen." Hun beloning van WMH was een filmticket voor de hele winnende klas.

Naast de twee kledingcontainers kwamen er nog een aantal ludieke, ondersteunende initiatieven. Zo was er een kledingloop-met-hindernissen, er werden zelfgemaakte kerstkandelaars verkocht, er was een bezoek aan WMH en de leerlingen van het eerste jaar kropen in de pen en stuurden kerstkaartjes naar de kinderen van M-lisada. Ook kleedden de kinderen per klas, elke maand, op een originele wijze een paspop aan. De creaties waren heel gevarieerd: een robot, een voetbalpop, eentje met wiskundige formules... De leerlingen van 4MB hadden er zelfs één van metaal gemaakt. Een echt kunstwerk!

"Iedereen is dus enthousiast. Deze actie kan gerust een hele tijd blijven lopen", aldus Bernadette. "Wij sorteren in de school intussen het deel van de kleding dat wordt verstuurd naar arme landen. Een ander deel wordt door WMH verkocht aan textielopkopers, en met de opbrengst daarvan wordt de school van M-lisada verder uitgebouwd. Als dat geen mooie samenwerking is!"

Door en voor straatkinderen

M-lisada (dat staat voor Music, Life, Skills and Destitution Alleviation, of: muziek, leven, vaardigheden en het verlichten van extreme armoede) is een initiatief van acht gewezen straatkinderen uit Kampala die intussen volwassen zijn. In 1996 dachten ze dat muziek een goede manier kon zijn om iets te doen aan de ellendige situatie van de vele straatkinderen in hun stad. De huidige directeur, Bosco Segawa, is één van die acht, en onder zijn leiding is er een tehuis met een school gebouwd dat plaats biedt aan ruim 150 kinderen tussen 3 en 19 jaar. Een aantal van hen kan alleen overdag worden opgevangen. Voor hen zou er ooit een tweede tehuis moeten bijkomen, want nu brengen zij de nacht nog door op straat. Alle kinderen leren bij M-lisada muziek maken, maar ook muziekinstrumenten herstellen. Ze krijgen er algemeen onderwijs, lessen in dans en acrobatie, een veilig dak boven hun hoofd en voldoende voedsel. Ze treden ook op, zodat hun artistieke vaardigheden een waardig publiek krijgen – en er ook wat inkomsten zijn, die weer in het project worden geïnvesteerd. Van een vriend en muziekleraar binnen M-lisada kreeg de organisatie 3 jaar geleden een mooi en groot stuk grond nabij Bomba, een stadje zo'n 40 km buiten de hoofdstad, verscholen in een prachtig stukje natuur. Dit terrein geeft alle mogelijkheden om er groenten en fruit te kweken. In de eerste plaats zullen die gebruikt worden om de maaltijden van de kinderen gevarieerder te maken. Met het geld dat onder meer via WMH en het Sint-Jozefinstituut in Schoten is opgehaald, kon op dat terrein alvast een verblijfplaats worden gebouwd voor een aantal kinderen en voor drie landbouwers, die met het bewerken van het land tot moestuin konden beginnen. Er was zelfs nog budget over om een extra stukje land bij te kopen. Op termijn zijn er plannen om er ook vee en kippen te kweken en er kinderen de boerenstiel te leren, zodat ze ook weer meer kansen krijgen om een mooie toekomst uit te bouwen.

www.mlisada.org

DR Congo

Stroom op school

In Lubumbashi spant de organisatie Cité des Jeunes zich al sinds 1964 in voor kansarme jongeren. Ze leren er een vak en de meest kwetsbaren vinden er ook een veilig onderkomen. Voor de leerlingen is de opleiding gratis, maar dat betekent dat steun van buitenaf absoluut noodzakelijk is. En in DR Congo komen de noden vaak van veel verschillende kanten. Pater Dick Zwarthoed doet het verhaal.

Het licht is uit in de vakschool en in het internaat van Cité des Jeunes, een Don Bosco-instelling in Lubumbashi. Letterlijk: de stroomgenerator die er sinds de jaren zestig trouw voor stroom zorgde – een noodzaak in een stad waar de elektriciteit geregeld uitvalt – heeft het begeven. En dus zitten de kansarme jongeren die er school lopen en wonen, in het donker zodra de zon ondergaat. Bovendien kan er niet worden gekookt, terwijl een gezonde warme maaltijd altijd inbegrepen is in de gratis opleiding. Wassen kan niet, vergaderingen zijn opgeschort, en ook de ontspanning van de jongeren na een dag school staat op een laag pitje. “We zijn dit soort tegenslagen gewend en weten dat we het wel weer opgelost krijgen”, zegt pater Dick Zwarthoed. “Maar we zijn daarvoor afhankelijk van welwillende mensen die ons een helpende hand reiken. Alle beetjes helpen. We weten dat we op de steun van Wereld Missie Hulp kunnen rekenen, want die heeft ons in het verleden ook al vaak vooruit geholpen. Vooral met materialen, gereedschappen, fietsen, machines en met kleding voor de armere jongeren. Maar ook met een tabernakel voor onze kapel, want bij Don Bosco leren de jongeren niet alleen een vak, wij leren ze ook van God te houden en zijn geboden te volgen. Zo zijn er dit jaar 19 jongens, na jaren van catechese, gedoopt. Veertien jongens hebben de eerste communie ontvangen en vorig jaar zijn er 36 gevormd.”

Stad met Belgische roots

Lubumbashi is na Kinshasa de grootste stad van DR Congo en de hoofdstad van de provincie Katanga in het zuidoosten van het land. De stad werd in 1910 gesticht door Belgische kolonialen, ze kreeg toen de naam Elisabethstad. Ze werd ook het centrum van de Katholieke Kerk in DR Congo. Lubumbashi heeft nu ruim 1,5 miljoen inwoners. Velen van hen leven in extreme armoede, als gevolg van politieke spanningen, economische crisissen en de teloorgang van de ooit bloeiende lokale koperindustrie. Meer dan 3.000 kinderen en jongeren leven er op straat.

Voor deze straatjongeren betekent Cité des Jeunes het verschil tussen kansloos op straat opgroeien of een echt vak leren om zo een zelfstandig leven te kunnen opbouwen.

In Cité des Jeunes leren 365 leerlingen een vak: van houtbewerking over automechanica tot metaalbewerking.

Pater Dick Zwarthoed

“De generator heeft het na veel jaren trouwe dienst begeven. Geen licht, geen warme maaltijd, geen spelletjes na zonsondergang.”

Straatjongens worden timmerman

Eigenlijk is de school er destijds gekomen op verzoek van jongeren uit de volkswijk Kenya. Ze hadden niet veel om handen en wilden graag een vak leren. “Ze begonnen met het timmeren van bierkratten. Met het geld dat ze hiermee verdienden, konden ze nieuw hout kopen. Daarmee konden ze ook krukjes en stoelen maken.” De jongeren moesten Frans leren om de gemaakte producten aan de man te kunnen brengen. Dat betekende dat ze naar school moesten om te leren lezen, schrijven en rekenen. Van de eerste groep – die na een spoedcursus van twee jaar de vakschool had afgerond – zijn enkele jongeren met de hulp van Cité des Jeunes een timmeratelier begonnen. Om 24/24 uur aanwezigheid te voorzien kwam er, op vraag van enkele jongeren, ook een internaat. En daarvoor was voldoende verlichting nodig. “Met de hulp van organisaties zoals WMH hebben ze toen een stroomgenerator gekocht”, vertelt Dick Zwarthoed. “Het was nodig om op het terrein zelf elektriciteit op te wekken, want soms viel ’s nachts de gewone stroomvoorziening urenlang uit. De stroomtoevoer was niet sterk genoeg voor de hele stad en hierdoor moesten er wijken afgeschakeld worden.”

Een nieuwe generator aub

Met de jaren groeide Cité des Jeunes uit tot een vakschool met 365 leerlingen, verspreid over verschillende werkplaatsen waar ze een vak leren. Dat gaat van landbouw en veeteelt tot houtbewerking, automechanica, lassen, metaalbewerking en een metselaarsopleiding. Er zijn voorbereidingsklassen met 400 leerlingen en een groep van 260 leerlingen die een stoomcursus Frans, lezen, schrijven en rekenen volgen. Maar dat lukt dus allemaal niet zonder steun van buitenaf.
Pater Zwarthoed: “We zijn dankbaar voor alle hulp. We weten dat als genoeg mensen bijdragen, WMH ons aan een nieuwe stroomgenerator kan helpen. Voor deze arme straatjongeren is dat essentieel. Want voor hen betekent Cité des Jeunes het verschil tussen kansloos op straat opgroeien of een echt vak leren om zo een zelfstandig leven te kunnen opbouwen.”

Werken voor hun opleiding

Cité des Jeunes focust op jongeren die in het gewone onderwijscircuit uit de boot vielen. Je zou het een soort ‘tweedekansonderwijs’ kunnen noemen, maar dan gericht op een beroepsopleiding. Die is gratis, net als het internaat, maar de jongeren tussen 15 en 25 jaar doen er wel wat voor terug. Na hun schooldag werken ze een paar uur in de ateliers. Daar maken ze allerlei materiaal die verkocht worden en zo een beetje geld in het laatje van de organisatie te brengen. Voor de leerlingen zijn het tegelijk prima praktijkoefeningen.

Ethiopië

Actieve vakantie voor aidswezen

Tijdens de lange schoolvakantie worden in heel Ethiopië activiteiten georganiseerd voor de kinderen. Daar zorgt de overheid voor. 300 aidswezen in de hoofdstad Addis Abeba krijgen daarvoor steun van WMH, en dit jaar ook de actieve hulp van leerlingen van de abdijschool van Zevenkerken in Sint-Andries (Brugge). Tot groot jolijt van zowel de Vlaamse tieners als de Ethiopische kinderen!

"De leerkracht die op zaterdag bijles geeft, was zelf een weeskind in het project. Hij doet graag wat terug voor alle hulp die hij kreeg."

Sinds 2012 ondersteunt Wereld Missie Hulp weeskinderen in Addis Abeba. Het Brothers of Good Works Counseling & Social Services Center werkt met mensen die in aanraking zijn gekomen met hiv. Zo worden per jaar ruim 300 aidswezen begeleid en geholpen. Dat zijn kinderen die wees geworden zijn omdat een of beide ouders aan aids is overleden.
De basisredenering van de organisatie is: kinderen ontwikkelen zich beter als ze in een gezinssituatie opgroeien. De weeskinderen die WMH in Addis Abeba ondersteunt, wonen dan ook niet in een weeshuis. Wel bij hun grootmoeder, familie of bij vrienden van hun ouders. Sommige van de kinderen zijn zelf besmet met hiv. De gezinnen die de kinderen opvangen, zijn vaak arm en krijgen daarom ook begeleiding. Zo kunnen ze op termijn economisch zelfstandig worden. In Ethiopië gaan kinderen meestal naar school, zeker in de steden, maar ze hebben wel een lange zomervakantie. Die valt samen met het regenseizoen. Begin juli sluiten de scholen hun deuren, en ze gaan pas weer open na het Ethiopisch nieuwjaar, dat op 11 september gevierd wordt.

80.000

Zoveel kinderen onder de 14 jaar in Addis Abeba leven met hiv. Nog eens 83.633 kinderen in de stad werden wees omdat één of beide ouders is overleden aan de gevolgen van aids.

Vlaamse kinderfeestjes in Addis Abeba

Op school is competitie erg belangrijk. In je eindrapport staat dan ook elk jaar genoteerd op welke plaats je geëindigd bent. De eerste drie leerlingen van de klas worden beloond en hun naam wordt vermeld op het mededelingenbord.
De vakantie is lang, en ze ziet er in Addis Abeba heel anders uit dan in België. Geen zomerkampen of vakanties aan zee of in het buitenland. Door de overheid worden er schoolprogramma's georganiseerd: sportactiviteiten, rekenen en vooral lessen Engels. Dit programma is er voor alle leerlingen vanaf 8 jaar. Deelname is niet verplicht. Maar als je niet komt, wordt wel gevraagd waarom, en alleen goede redenen worden aanvaard. Er wordt bijgehouden wie wel en wie niet deelneemt en dat kan gevolgen hebben voor later – bijvoorbeeld bij het vinden van een stageplek of een job bij de overheid. Zo'n 200 weeskinderen van het Counseling & Social Services Center doen mee aan deze zomeractiviteiten. Met behulp van WMH organiseert het centrum daarnaast voor de 60 kinderen tussen 4 en de 8 jaar (die dus te jong zijn om deel te nemen) een eigen recreatieprogramma. Afhankelijk van het weer wordt er binnen of buiten gespeeld. De kinderen vinden het heerlijk en komen elke dag met plezier. En deze zomer was dus heel speciaal, met de komst van scholieren van de abdijschool van Zevenkerken in Sint-Andries. Zij zorgden voor extra animatie en organiseerden twee feestjes voor de kinderen, natuurlijk met Belgische lekkernijen. Een groot succes!

Van projectkind tot leerkracht

Natuurlijk is er naast het educatieve zomerprogramma tijd om buiten te spelen, met zelfgemaakte voetballen en ander speelgoed. De kinderen helpen in de zomer thuis ook met het huishouden: water halen, zorgen voor jongere broertjes of zusjes, … Het personeel van het centrum let er goed op dat ze niet uit bedelen gestuurd worden.
Na het regenseizoen gaan de kinderen weer voltijds naar school. Dan organiseert het centrum op zaterdag een huiswerkklas voor kinderen die wat moeilijker leren. De onderwijzer die nu op zaterdag lesgeeft, zat trouwens als kind zelf in het project. Hij doet graag iets terug voor al de hulp die hij ontvangen heeft. Ongeveer 50 scholieren worden op die manier intensief begeleid bij het verwerken en oefenen van de leerstof. Mede met de ondersteuning van WMH krijgen veel aidsweeskinderen in het centrum van Addis Abeba kans op een betere toekomst!

Wist je dat?

In Ethiopië is er leerplicht vanaf de leeftijd van 7 tot 14 jaar. Kinderen volgen 8 jaar lager onderwijs en kunnen daarna nog gedurende 4 jaar een opleiding krijgen aan een middelbare school. Op zes plaatsen, onder meer in Addis Abeba, is er ook een universiteit. Er is één lesprogramma dat in alle door de staat georganiseerde scholen wordt gevolgd. Ondanks de leerplicht en het gratis onderwijs gaan niet alle kinderen naar school, vooral niet op het platteland: hun hulp is nodig in het huishouden of op de boerderij, of ze wonen te ver van een school. De kwaliteit van het onderwijs lijdt onder de grootte van de klassen: 70 leerlingen per klas is normaal, maar het zijn er soms ook 80 of 90. Er is ook een gebrek aan goede leerkrachten. De nationale overheid werkt aan beter onderwijs, maar hulp van buitenlandse organisaties en donoren is nog erg nodig.

Truus Schouten

De droom van...
Truus Schouten

Truus Schouten is dominee van de Verenigde Protestantse Kerk van België. Samen met de Nederlandse Stichting Hatua – dat 'stap' betekent in het Swahili – organiseert zij voor de Masaï in Centraal-Tanzania onderwijs en medische zorgen. Niet evident, want Masaï zijn halfnomaden, en ze wonen in gebieden zonder elektriciteit en stromend water. Naar school gaan in één van de bestaande scholen in Tanzania is daarom bijna onmogelijk. 90% van de Masaï is dan ook analfabeet. De grote droom van Truus: ervoor zorgen dat alle Masaïkinderen hun mama's – en liefst ook hun papa's – leren lezen en schrijven.

Tanzania

Het project van Truus Schouten en Hatua heet KITITENEBO (Allemaal samen in het Maa) en heeft als duidelijk doel groepen Masaï, die buiten de gewone maatschappij in Tanzania leven, te leren lezen en schrijven, ze medische zorgen te bieden en kansen op de uitbouw van een gemeenschap te geven. De doelgroep zijn zo'n 3.800 mensen in het zuidelijke deel van de Masaï-Maravlakte.

"De vrouwen hebben zich al massaal ingeschreven. De mannen? Enkele stamoudsten zijn al mee, en dus zal de rest stilaan wel volgen."

De Masaï leren lezen en schrijven

Het begon allemaal met een mooi verhaal. De Nederlandse Stichting Hatua, die studiebeurzen uitreikt aan kinderen in Tanzania, kreeg een aantal jaar geleden de concrete vraag van een Masaï-oudste die hulp zocht voor zijn zoontje. De jongen was 'anders' dan zijn leeftijdsgenootjes. Masaïkinderen zijn meestal al op hun vierde in de weer met de geitjes en helpen hun moeder bij het verzamelen van brandhout. Naar school gaan, is niet gebruikelijk. Het jongetje bleek hoogbegaafd, en Hatua zorgde ervoor dat hij naar een internaat kon. Hij was toen zo'n acht of negen jaar oud – de Masaï tellen niet zo precies en geboortes worden niet nauwkeurig bijgehouden. Nu zit hij halverwege zijn middelbare opleiding. Een succesverhaal. Maar Hatua deed veel meer dan die ene jongen steunen. Via zijn vader kwamen ze een aantal clans op het spoor in de Masaï-Mara, een savannegebied dat van in Tanzania doorloopt tot in Kenia.

Vooral het gebied Mesera was tot dan een blinde vlek. Uit die eerste contacten bleek al snel dat de plaatselijke bevolking meer hulp kon gebruiken. Masaï worden in Tanzania als minderwaardig beschouwd omdat ze half-nomadisch zijn, ze kunnen niet lezen en schrijven en verstaan nauwelijks de taal van het land, Swahili.

Hun cultuur is dan ook bedreigd. Truus ging er op bezoek. Hatua en Truus nodigden de Masaï uit om een plan te maken en te bekijken hoe ze zelf konden meewerken aan de ontwikkeling van hun gemeenschap. En zo ontstond ruim twee jaar geleden KITITENEBO. Datzelfde jaar nog zocht Truus contact met Wereld Missie Hulp.

De Masaï: even kennismaken

De Masaï zijn een volk van een klein miljoen mensen. Ze wonen in delen van Kenia en Tanzania. Vooral in dat laatste land worden ze met de nek aangekeken wegens hun half-nomadische levenswijze en hun aparte culturele tradities. Zo is bij hen de leeftijdsgroep waartoe ze behoren belangrijker dan directe familie. "Opvallend is ook dat Masaï geen privébezit kennen", vertelt Truus Schouten. "Ze hebben maar één belangrijk gemeenschappelijk bezit: hun kudde koeien. De mannen kopen wel hun vrouwen, ze betalen er een bruidsschat voor. Vrouwen bouwen de hutten, zorgen voor het eten, zoeken naar water en voeden de kinderen op, terwijl de mannen met enorme kuddes rondtrekken." Die tradities staan de jongste tijd onder druk, onder meer omdat er steeds minder weidegrond beschikbaar is als gevolg van droogte. Het is een hard leven: de kindersterfte ligt er hoger dan gemiddeld in de regio, en zestigplussers zijn er nauwelijks.

Een dokterspraktijk, kliniek en apotheek

Met de financiële steun van onder meer WMH begon eerder dit jaar in Mesera de constructie van een multifunctioneel gebouw. Behalve een grote zaal voor samenkomsten omvat dat een kantoor, een dokterspraktijk, een dagkliniek, een labo, een apotheek, een winkel en klaslokalen. Dat laatste waren er eerst twee, intussen zijn het er op verzoek van de overheid al vier: zo groot is de belangstelling.

Truus: "Het is een project met veel praktische hindernissen. Letterlijk àlles moet worden aangevoerd, soms vanuit het verre Dar es Salaam, het economische hart van Tanzania. Veel dingen gebeuren hier met de hand, zoals de productie van bakstenen. Op dit moment is er zelfs nog geen stromend water of elektriciteit in de streek." Maar hier wordt ondertussen hard aan gewerkt. Ook met de financiële steun van WMH en na lange onderhandelingen met de nationale overheid van Tanzania wordt er geboord naar grondwater. De overheid bekostigt de boringen, de pomp en de afwerking van de waterput zijn voor rekening van KITITENEBO. Er is nu ook al één zonnepaneel, en de bedoeling is dat dat er de volgende maanden en jaren meer worden.

Basisopleiding Swahili

Maar de grootste prioriteit is onderwijs.

Truus Schouten: "Als hun cultuur wil overleven, is het van het grootste belang dat vrouwen en kinderen kunnen leren lezen en schrijven. Om naar school te gaan, lopen de kinderen van Mesera nu 8 km. Dat is niet eens het grootste probleem: op school wordt er lesgegeven in het Swahili, de omgangstaal in Tanzania. Een taal die de Masaï nauwelijks machtig zijn. Vandaar de noodzaak van een school in hun eigen gebied. In het nieuwe gebouw zijn er klassen voor de kleuters en het eerste leerjaar, om het Swahili onder de knie te krijgen. Daarna kunnen de kinderen tenminste het gewone onderwijs volgen. Al meer dan 120 kinderen, ook uit andere stammen in de regio, hebben zich aangemeld. We zijn in september begonnen. De klassen zijn nog niet allemaal klaar, maar we geven tijdelijk les in de andere ruimtes."

Maar ook een kerk...

Opvallend: de bevolking, vooral de vrouwen, pleitten voor de bouw van een kerk.

Truus: "Bij mijn eerste bezoek ontdekte ik dat de meeste vrouwen zich bekeerd hebben tot het christendom, terwijl hun mannen meestal nog het animisme aanhangen. En zij willen graag een kerk, of een kerkzaal. Hun vieringen hebben nu plaats in een soort geïmproviseerde openluchtkerk. Een Poolse missionaris uit een nabij Bantoedorp komt regelmatig de eucharistie vieren en de kinderen dopen. Deze mensen hebben in eerste instantie eigenlijk geen kerkgebouw nodig. Het lukt allemaal best in de open lucht. Maar in het centrale gebouw komt zeker een kerkzaal."

Die vrouwen hebben zich ook massaal opgegeven voor de alfabetiseringscursussen. En de mannen? Enkele stamoudsten willen leren lezen en schrijven en ook Swahili leren. Wie de cultuur van de Masaï kent, begrijpt dat de rest van de mannelijke bevolking dan wel vanzelf zal volgen!

Truus: "KITITENEBO zal een Tanzaniaanse vereniging worden. Voor de Masaï, maar ook voor andere bevolkingsgroepen in de regio. Dat staat uitdrukkelijk in hun statuten. We kunnen dus stellen dat dit gebouw nu al een succes is in de streek, terwijl de muren er nog maar net staan!"

www.stichting-hatua.nl/kititenebo.html

1 zonnepaneel... voor de gsm's

Dat de Masaï wel vasthouden aan hun traditionele leven maar daarom niet afkerig staan tegenover nuttige vernieuwing, blijkt ook uit één opvallend detail. De mannen hebben tegenwoordig bijna allemaal een gsm, die ze vooral gebruiken om tijdens het rondtrekken met elkaar te kunnen communiceren. Dat is erg nuttig, omdat die trektochten soms gevaarlijk kunnen zijn. Het gebrek aan elektriciteit zorgt ook hier weer voor praktische problemen: via dat ene zonnepaneel in Mesera moeten alle gsm's worden opgeladen, elk op zijn beurt.

Guatemala

Voor de armsten zorgen is niet zonder gevaar

Rosien Colin

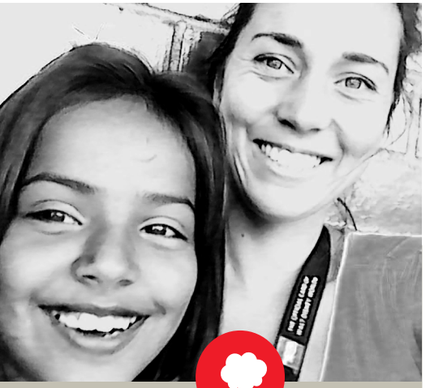

De droom van...
Rosien Colin

Als kind wist Rosien (23) al dat ze mensen wou helpen. Daarom studeerde ze klinische psychologie, en met die kennis wil ze kinderen ondersteunen, ook in ontwikkelingslanden. Dat is in Guatemala tot haar spijt niet gelukt, en dus zet ze zich nu in om de schrijnende toestand in dat land wereldkundig te maken.

Rosien Colin wou meteen na haar opleiding tot psycholoog naar Guatemala om er een jaar lang te werken in een weeshuis. Nu staat ze alweer, veel sneller dan voorzien, thuis. Klaar om de strijd aan te gaan tegen de onrechtvaardigheid dat mensen die vrijwillig kansarmen helpen, opgejaagd en geviseerd worden. Verontwaardigd vertelt ze haar verhaal.

Ze had dus nog in Guatemala moeten zijn. Rosien Colin trok er bijzonder gemotiveerd naartoe. In het weeshuis van de ontwikkelingsorganisatie NPH (Nuestros Pequeños Hermanos) in Parramos zou ze therapie en studiebegeleiding geven. Het was niet haar eerste contact met mensen in moeilijke omstandigheden. In de zomer van 2013 trok ze al naar Turkije om te helpen bij een project rond biologische landbouw. De bedoeling was mensen te sensibiliseren rond vervuiling en de invloed ervan op het menselijk lichaam. Na deze ervaring was het voor Rosien helemaal duidelijk dat ze na haar studies een jaar ontwikkelingswerk wilde doen. De keuze viel op een weeshuis van NPH in Guatemala.

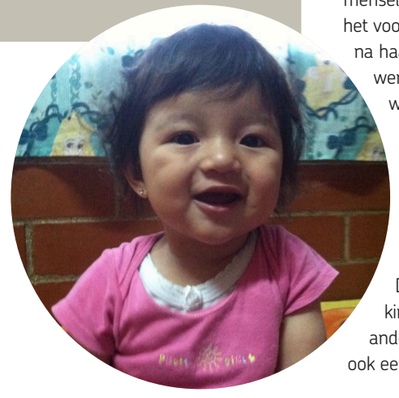

Lekker ontbijt dankzij Wereld Missie Hulp

In Guatemala merkt Rosien meteen hoe belangrijk NPH is voor een groot aantal kinderen. De organisatie zorgt ervoor dat kinderen kunnen overleven die het anders niet zouden redden en wil ze ook een betere toekomst geven.

In Casa San Andres in Parramos (ongeveer een uur rijden van Guatemala City) krijgen meer dan 300 kinderen een schoolopleiding en onderdak. Het weeshuis zorgt voor een nieuwe thuis, een nieuwe familie en de broodnodige stabiliteit. Vaak is daar ook therapie of coaching bij nodig, en daaraan wil Rosien een jaar lang haar steentje bijdragen.
Rosien Colin: "De problemen van veel kinderen draaiden rond onzekerheid of agressie. Met een rollenspel, tekeningen of verhalen probeerde ik daaraan te werken. Met de hulp van Wereld Missie Hulp heb ik heel wat kunnen verwezenlijken in het weeshuis. Met financiering van WMH heb ik ter plekke van alles kunnen kopen dat het weeshuis en de kinderen nog nodig hadden: kussens, kasten om al hun materiaal in op te bergen, schoolboeken, knutselmateriaal, ... Ook materiaal dat nodig was voor de therapie en begeleiding heb ik zo gekocht. En ik had nog een beetje budget voor een nieuwe, wekelijkse traditie: een gevarieerd ontbijt. De kinderen eten daar zo ongezond dat ik daar iets aan wilde doen. Ook nu ik er niet meer werk, wordt dat gezonde ontbijt elke week opgediend, en dat doet me veel plezier. Aan het eind van de opleiding doet de organisatie trouwens ook haar best om de jongeren aan een job te helpen, de volgende stap op weg naar een beter leven."
Het is duidelijk dat dit een bijzonder weeshuis is, en dat Rosien een belangrijke bijdrage heeft geleverd aan een mooi initiatief. Casa San Andres is een echte familie, een klein dorp, zo'n 300 kinderen en vrijwilligers die samen nieuwe dromen creëren én waarmaken.

50%

... dat is, volgens een rapport van Unicef, het percentage chronisch ondervoede kinderen in Guatemala; dat is vergelijkbaar met een ontwikkelingsland in Afrika. De oorzaken zijn extreme armoede, gebrek aan kennis over gezondheid, en tekort aan gezonde voeding.

Wat is er aan de hand in Guatemala?

Criminaliteit, is al heel lang een probleem in Guatemala, en veiligheid is dan ook een vast thema tijdens verkiezingscampagnes. Met ruim 16 moorden per dag is het één van de meest gewelddadige landen in Latijns-Amerika. Veel misdaden zijn het werk van criminele jeugdbendes, maar ook georganiseerde maffia komt voor. Die wordt weinig vervolgd of bestraft, omdat de corruptie tot in de hoogste kringen doorgedrongen is en politie of justitie dus vaak betrokken zijn bij een misdaad. Daardoor heerst een sfeer van straffeloosheid in het land en viert het geweld hoogtij. Wie ijvert voor mensenrechten moet vrezen voor zijn leven, en ontvoeringen zijn er schering en inslag.

"Een collega werd vermoord, anderen zijn ontvoerd of aangevallen. Een bende heeft het gemunt op vrijwilligers."

Wie ontvoert nu een vrijwilliger?

Maar helemaal een sprookje is het dus niet. De vroegtijdige terugkeer van Rosien heeft alles te maken met de gevaarlijke situatie in en rond het weeshuis.
Rosien: "Onze vrijwilligerscoördinator is tijdens een uitstap vermoord, een aantal vrijwilligers zijn ontvoerd of net ontsnapt aan een ontvoering, een voorbijganger is in brand gestoken, één vrijwilliger is aangevallen op de bus, ... Een privédetective uit Amerika heeft vastgesteld dat er een bende achter zit en dat die het gemunt heeft op de vrijwilligers in het weeshuis. Ze willen ze ontvoeren voor losgeld. Ik wist dat Guatemala gevaarlijk was, maar dat ze achter de vrijwilligers aan zitten.... Niemand was nog veilig, we mochten het weeshuis niet meer uit en er werden extra veiligheidsagenten ingezet. Niet alleen de vrijwilligers waren bang, ook de kinderen en medewerkers voelden zich bedreigd. Je verwacht gewoon niet dat je in zo'n situatie terechtkomt. Mijn beslissing om terug te keren was zeer dubbel. Ik wou absoluut niet weg uit Guatemala en wou niemand achterlaten, maar het was te onveilig om te blijven."
Rosien weet dat de situatie nog niet verbeterd is. Terugkeren naar Guatemala is op korte termijn dus geen optie. Maar dat wil niet zeggen dat zij stopt met hulp te bieden. Ze heeft zich al het hoofd gebroken over welke hulp 'haar' mensen in Guatemala het meest nodig hebben.
Rosien: "Het liefst wil ik dat in de hele wereld bekend raakt hoe de situatie ginder is. Ik wil mensen op de hoogte brengen van de politiek schrijnende situatie en de scheefgetrokken maatschappij in Guatemala. Ik ben er zeker van dat dit maar het topje van de ijsberg is.
Maar gehoor krijgen is moeilijk. Ik ben met mijn verhaal bijvoorbeeld naar de Belgische ambassade gestapt, maar zelfs daar krijg ik te horen dat ze niet kunnen helpen. Ik droom er intussen van daar verandering in te brengen. Dat ik naar buiten treed met mijn verhaal, is de eerste stap. Dankjewel, WMH, dat ik het hier mocht vertellen!"

Hoe kan jij helpen?
www.nphbelgium.org

Wat doet Nuestros Pequeños Hermanos precies?

Deze organisatie is actief in verschillende landen in Zuid-Amerika. Ze begon in 1954 als een bescheiden initiatief van een lokale pastoor in Mexico. Een straatarme jongen had geld gestolen uit het offerblok in de kerk, maar de pastoor weigerde het kind aan te klagen en diende integendeel een aanvraag in om voor hem te mogen zorgen. De rechter stuurde binnen de week nog behoeftige kinderen naar de jonge priester, binnen het jaar zelfs 32: Nuestros Pequeños Hermanos (onze kleine broers) was geboren. Intussen groeiden al meer dan 20.000 kinderen op in deze 'vervangfamilies' en werkt NPH in nog eens acht landen. De droom van NPH is armoede uit de wereld helpen en elk kind de kans geven zijn talenten te ontwikkelen en zo een bijdrage te leveren tot zijn gemeenschap. Daar werken ze aan door vanuit een christelijke inspiratie, weeskinderen en kansarme kinderen op te vangen in een liefdevolle, stabiele en veilige omgeving. Broertjes en zusjes worden bewust bij elkaar gehouden, en de kinderen krijgen er kwaliteitsonderwijs, gezondheidszorg en spirituele coaching.

René Thys

"Elke dag mensen kunnen helpen, daar doe ik het voor."

De kracht van WMH

De echte kracht van hulporganisaties zoals WMH? Dat zijn de vele medewerkers en vrijwilligers die zich inzetten om mensen ver weg betere kansen op een goed leven te bieden. Mensen met het hart op de juiste plaats vertellen.

René Thys

René (56) is al er bij sinds de start van WMH. Hij kent de organisatie dan ook door en door, en als geen ander kan hij zich een weg banen door de sorteerhal.

"In die hal sorteren we de geschonken kledij per seizoen. Maar soms zijn er spullen die niet echt in een van deze categorieën passen. Zo vinden we af en toe verkleedspullen in de kledingcontainers. Die houden we apart. Regelmatig komen sociale verenigingen vragen of ze de verkleedkleren mogen gebruiken voor een toneelstuk dat ze willen opvoeren. Ook andere grappige of specifieke spullen komen in de sorteerhal terecht, waarbij we er steeds voor zorgen dat ze terechtkomen bij de mensen die het nodig hebben. Elke dag werken voor WMH, dat is elke dag mensen helpen, en daar doe ik het voor!"

Suzanne De Strooper

In augustus 2015 startte onze kersverse collega Suzanne (27) als regioverantwoordelijke voor Vlaams-Brabant en Limburg.

"Voor ik bij WMH begon, kende ik de organisatie voornamelijk van de rode kledingcontainers", vertelt Suzanne. "Het verzamelen van kledij waarmee projecten ondersteund worden, is een werkwijze die me altijd al enorm aansprak. Iedereen kan namelijk zijn of haar steentje bijdragen, want iedereen heeft wel eens wat kledingstukken die niet meer gedragen worden en dus geschonken kunnen worden. Wat ik echter nog niet wist voor ik bij WMH begon, is dat de projecten die WMH ondersteunt zeer concreet zijn en een directe impact hebben op een gemeenschap, school of parochie in landen als bijvoorbeeld Congo of Peru, maar ook in België. Ten slotte is het enorm fijn om te werken in een omgeving waar een geëngageerde sfeer heerst: alle collega's willen zich optimaal inzetten om anderen die het nodig hebben, te helpen!"

"Werken in een omgeving waar iedereen geëngageerd is, dat is heel fijn."

"Elk steentje, hoe klein ook, is welkom. Dus draag ik graag mijn steentje bij."

Liesbeth Dewaele

Liesbeth (27) begon op 1 juni 2015 bij WMH als regioverantwoordelijke voor Antwerpen & Oost-Vlaanderen. Nu ze 3 maanden heeft ingelopen, wil ze er met volle moed invliegen om het gezicht te worden van haar regio.

"Ik was vanaf mijn zesde in de Chiro, als lid, in de leiding en als gewestmedewerker. Ook heb ik me enkele jaren ingezet voor jongerenwerking in Roemenië. Werken voor een organisatie die focust op ontwikkelingswerk, heb ik altijd willen doen." Vrijwilligerswerk en sociale verenigingen zijn Liesbeth niet vreemd. Bovendien trekt ze vaak met haar rugzak de wereld in. Ze heeft al veel schrijnende situaties gezien op verschillende continenten. "Als fervente reiziger hou ik ervan om met mensen en culturen in contact te komen, maar op elke reis gaan je ogen open over wat er allemaal in de wereld gebeurt. Iedereen kan zijn steentje bijdragen, en hoe klein ook, elke steentje is welkom. Ik wil met mijn werk bij WMH dan ook op mijn manier een steentje proberen bij te dragen."

Een hart voor *vrijwilligers*

Wereld Missie Hulp zoekt vrijwilligers!
Wij zijn een kleine vzw die via de inzameling van kledij lokale projecten in de derde en vierde wereld financieel, materieel en logistiek ondersteunt.
En daar kunnen we jouw hulp goed bij gebruiken!

Heb je zin om je als vrijwilliger voor WMH in te zetten? Super!
Er zijn veel verschillende manieren om jouw steentje bij te dragen. Zo kan je onze rode kledingcontainers leegmaken. Of heb je ruimte ter beschikking, dan willen we graag samenwerken om hier een depot voor WMH van te maken. Ga je liever als vrijwilliger naar evenementen om WMH bekend te maken bij het grote publiek, of wil je aan de slag als reporter voor WMH, ook dan zien we je graag komen!

Je komt terecht in een team van geëngageerde vrijwilligers
en krijgt de kans om anderen te helpen.
Geef ons een seintje en wij bespreken graag hoe we dit samen kunnen doen!

MERCIE!

WMH
WERELD MISSIE HULP

www.wereldmissiehulp.be

Provinciesteenweg 400 - 2530 Boechout - 03 454 14 15
info@wereldmissiehulp.be